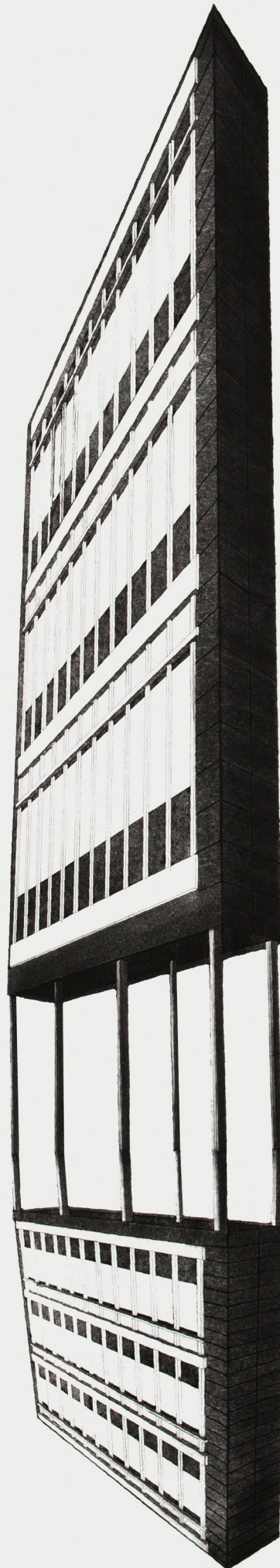

Slagtryk tidsskrift for
digte & kortprosa
Februar 2019

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 1 - 2019

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Cecilie Brejner Therkildsen, Tina
Frank, Robert Henningsson, Anna
Mørk Maegaard, Michael Ronné, Liza
Parnov Ryder og Iben Fog Staal

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Lasse Skjold Bertelsen
Thomas Glud
Mia Dall

Først publiceret
<http://slagtryk.dk/category/19-02/>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Mia Dall

Forside
Cecilie Enevold Nielsen

Tidsskriftet Slagtryk er støttet af Statens Kunstfonds Litteraturudvalg.

STATENS KUNSTFOND

Tina Frank

En

hun træder ind i vogn toogtyve det bløde metalliske afsæt hun
ser ud af vinduet naturen og dens malerier en flad ko en
mark kulden hun finder sit garn frem mønsteret ligger fast hækl

hun har lyst til at hedde noget andet anna hun har lyst til at spise små stramme
mandarinbåde hun har lyst til at spænde et reb ud mellem to træer mærke rebets
hårde elasticitet mod sine fodsåler armene udstrakt til hver side hun har lyst til at
falde blødt ned på skovbunden hun har lyst til at sætte en mursten oven på en anden
dag ud og dag ind se muren vokse så en mur mere så alle fire hun har lyst til at
lægge sig ned præcis i midten intet tag intet gulv bare natten og stjernerne som låg

hun har lyst til at være hårdere ved sig selv opdrage sig selv som en hund nu får du
mad nu får du ikke huden holder hende sammen hun bruger no-shine-pudder
hendes mave knurrer hun bruser vildt som en treo som en flod hun går en tur langs
stranden hun har sex i en seng hun har et æble i munden hun kan se alt komme

hun frygter hun har cancer i brystet en hård knude under den bløde
armhule hun kan flytte kuglen med sin pegefinger hendes familie
er nemme ofre generne er vidt åbne bedsteforældre mødre mostre
onkler ordet træet i ordet portræt hun går langsomt op af en trappe

hun havde engang en kæreste han smadrede omhyggeligt sin hånd med en hammer
det tænker hun meget på hendes barndom var kornfed hun elskede havren højest de
små klokker den hårdføre lyngmorgen og tiden klitterne hun længes altid efter havet

hun sover for lidt gabet er et lydløst skrig kaffen og en vinter at klare sig
igennem en dyne en drøm om sand stranden er hendes som havet som
stjernerne hun sidder i en grøn lænestol dybderne er bløde mørke svampen
har bredt sig hendes hårbund afstøder hud i flager plamagerne langs ryggraden
vokser hun klør sit venusbjerg til blods med neglene hun besøger lægen hun
modtager endnu en recept terbinafin stilheden flimrer hun har lyst til at brøle
mod månen jeg er hun fortæller ikke lægen om knuden der er stadig tid

hun tror ikke det er muligt at klippe sine egne bølger cancer er vækstsamlinger
spændt som en bue hendes mor fodrede lykken læder hendes mor
bladrede i reklamer hver lørdag som et event kaffen og den nettogule
så kom canceren knugende i brystet hun struttede med noget der
ikke var hendes solord guld hun ringer til lægen hun bestiller tid

hun aer en labrador med hårene det sorte sprog og sorgen hun ser
alt komme når en hund dør dør barndommen et kors af to grene
holdt sammen af rødt garn generation er et andet ord for gentagelse

det er hendes fødselsdag alle siger tillykke det ansvar hun smider ind i tiden
hun køber en kage hun cykler til stranden tågen ligger tungt stranden
er hvid havet har slebet stenene hun har en kage i hånden hun står
foran havet havet har skabt en blød vej for hende hun går ud i vandet til
livet hun lover at være bedre hun siger det højt jeg lover at være bedre

hun hører det bag klitterne en hund hyler hun er splittet er hunden
god hun går med vandet hjem hun drikker endnu en kop kaffe det buldrer
så dejligt kruset er hvidt mod det sorte hendes ryg klør hårbunden al den
utilpasse hud hun har spurgt lægen kan kroppen afstøde sig selv hun skrubber
fugerne i bruseren med en hård tandbørste at alt kan fjernes med knofedt

hun går ned ad gangen i strømpefødder hun mærker det straks maskinerne falder over
hinanden i iver de vil så gerne hjælpe anything you want brysterne klamrer sig ind til
hende ord kan være dødelige hun lægger sit ene bryst på pladen maskinen lukker sig
om hende maskinen afgiver en hyletone maskinen finder intet der er intet at finde

Liza Parnov Ryder

Han kom fra havet

Han kom fra havet.
Som et forhistorisk dyr
steg han op
fra det evigt brusende,
salte hav,
og gik over
den uendeligt brede strand
for at stille sig op
foran tavlen
med ar op ad benene
efter kampen
mod knivmuslingerne
og kilometervis af sand
i de godmodige øjne.

Han var,
som havets mænd
er flest,
klippefast og ordknap.
Og så havde han
et stort rødligt fuldskæg,
som ikke virkede
særligt ophidsende
på en skolepige.
Og træsko.
Ikke desto mindre
tænkte jeg
på ham
på måder,
jeg aldrig selv forstod.

Det gør jeg stadig
og jeg vil altid savne
havgusen han bar med sig

og striberne af salt
som løb ned
af vores bløde barnekinder
hver gang
han var nær

Sang fra i går

Jeg var otte år
og på vej hjem fra skole
da jeg så den ligge
livsløs på vejen

Så jeg samlede den op,
dens lille krop var stadig varm
og jeg holdt den i to hænder
mens jeg forsigtigt forsøgte
at puste liv ind i dens næb
og jeg bar den hjem
i strakte arme
og med himmelvendt ansigt
og lagde den nænsomt
i min fryser

I entreen til konservatorens hus
stod en bjørn og oppe
i hans arbejdsværelse
viste han mig en skuffe
fuld af øjne

Han fortalte mig
at det var en lille,
ung rødkælk
og han gav mig den tilbage
siddende på en gren

Og jeg kan stadig huske
krumningen på hans ryg
og farven på hans isse
som tittede frem
bag det fremadredte hår

Ja, jeg tænker stadig
på konservatorens ryg
især når jeg skal sove

og jeg prøver at forestille mig
hvordan det mon er
at sove i hans hus
blandt kniplinger og dyr
med øjne af glas

Og jeg lukker mine øjne
og lytter til min fugl
som fra kanten
af mit skrivebord
synger sange
fra en svunden tid
om fugle
der flyver
og om dem
der falder ned

Nanaue

Dengang jeg var barn
havde jeg en bog,
en lille lyseblå bog
med polynesiske eventyr

I den bog,
som var lille nok
til at kunne være i en lomme,
gik kvinder i seng med store hajer
og fødte børn med gæller,
som gik omkring i landsbyerne
som smukke unge mænd
og hilste på deres naboer
og som, når ingen kiggede,
lokkede tilfældige
forbipasserende i havet
for at æde dem.

Jeg tænker så tit på,
hvor jeg dog elskede den bog,
jeg tænker på Nanaue,
hajkongens søn,
som måtte gemme den frygtelige hajmund
der sad på hans ryg
med hans mors tørklæde
og som jeg
en dag da ingen kiggede
låste inde i min kælder

Jeg tænker på,
hvor jeg dog savner den bog
og jeg tænker på Nanaue
som sidder rank og smuk og alene i mørket
og venter
og jeg tænker på afstande,
som ikke kan forceres
og på hvordan jeg

- nogen gange, når jeg skal sove -
lader dagens begivenheder
fortsætte til langt ud på natten.

Og jeg tænker
at det alt sammen er ok
at det alt sammen bare,
er noget jeg leger

Michael Ronné

bækkens skriftstrømme
skal læses bagfra

eller i betragtning
af haletuders kommafejl

ved bredden sætter en dreng
punktummer med stenkast

og i små glimt står solen
skrevet mellem linjerne

blomsterne ved alt
det jeg ønsker at vide:
de kender mig ikke

solnedgangens optiske opera
som at se verden indefra et hindbær

Anna Mørk Mægaard

Om vand og det der ligger under for vand

Se videoen på <http://www.slagtryk.dk/2019/02/anna-moerk-maegaard-om-vand-og-det-der-ligger-under-for-vand/>

Musik af Jonas Mørk Mægaard

Robert Henningsson

Bierne overpudret med blomsterstøv,
imens jeg hører mig selv gå forbi
hvor ingenting samler os op.

Hele verdensrummets bevægelse
skaber dønninger bag lyset
vælter stjerner ned gennem øjne.

Er fuglene bryster som gyldent stiger
pinefuldt op gennem skyer
hvor finder jeg da igen den bue
der i hurtig gengivelse
forener skønhed med klodens tungeste krop?

Stilheden dør inde i hjernen
slaget tænder stemmerne som når helt op
i mit øre
taler udenom det
du ikke ser og tror på
morgenmørket med skraldevognens
raslende blodbad
erindringer falder fuldt møblerede
med en orden
intet symbol kan gentage
ensomheden proppet op i enden
som en skuresvamp
saksens hidsige trin på trappen
kun det.

Iben Fog Staal

Og hvilken rolle spiller regnen
på taget og hvor langt kan du holde tiden
korridorer kan ikke orme sig kan ikke omstille
de små honninghænder der binder alting sammen
hæsel hvisker du, hvad mener jeg
der er en slæben i din tale og hovedpinen
har slået sig ned for stedse engang ville du være en af dem der havde
livmoderen vandrende rundt i kroppen og det var den, der
skulle sættes på plads på sygehuset. Hvad har man ellers
ultralud til. Togkurvkatten strækker sig og tuder
alting falder fra brystet og hvilken
rolle spiller græsset når det ligner døde vinger
med frosttakker knasende sprøde døde
fluer i vindueskarmen spiller ingen.
Jeg tænker stort: Min livmoder har revet sig løs og vandrer
rundt i verden som et gespenst, barnløst imens
nattehimlen roder med sine stjerner og det larmende mørke

Der er ledige landskaber og
trængte kyster derefter

en fotografisk forglemmelse
der kun registreres som et fravær
i den smilende luft og duften af
din muskeltonus så dynamisk og ekspressiv
Du er ikke forbundet

det hænder der er plads
et sted mellem den første og femte
tatovering et sted mellem konturerne af
en uvedkommende forkølelse og resterne
af et fugleblodbad på gaden

det trykker vi hånd på:
stjernerne rykkes til højre, så der kan blive plads
til endnu et solsystem, træerne
transformerer deres årringe til portaler dertil
det trykker vi hånd på

til hændernes ranker i spraglede bølger som guirlander over flossede landskaber lyser

Cecilie Brejner Therkildsen

Liste der viser, hvorfor det sutter, at kærlighed ikke varer for evigt/at det er så svært at være i samme liv som nogen, hvis kærlighed til én/mig ikke varede evigt, men også en liste, der viser hvor sjov og sød og sårbar på den søde måde jeg er, og hvor dumt det derfor er, at jeg bare hele tiden skal sidde her helt alene og vente på at klokken bliver nok til, at jeg kan tillade mig at gå i seng, så jeg kan sove indtil en ny dag, der bare skal overstås, så jeg kan sove indtil en ny dag, der bare skal overstås, og så går tiden og årene, og jeg bliver ældre og ældre, med mindre jeg bliver kørt over af en lastbil i en højresvingsulykke, og jeg sidder bare her og venter, og lige pludselig er jeg vel død:

1. Han har postet et billede på Instagram af, at han har været i Tarm. Jeg ville ønske, at vi stadig havde en eller anden form for relation, hvor jeg kunne sige til ham at "jeg kan se, du har været i Tarm. Menøh, det har du jo været før". Jeg er nødt til bare at gå rundt med den joke helt for mig selv. Jeg har ligget på min sofa og spruttegrædt af grin, da jeg forestillede mig, hvor meget vi begge to ville grine, hvis jeg fik lejlighed til at komme af med min joke. Jeg ville sige det helt tørt og holde masken, og jeg ved, han ville synes det var lige så sjovt, som jeg synes, og så ville vi begge to brase sammen af grin og tårerne ville løbe ned ad vores kinder, på den gode måde. Men så var han ikke forelsket nok i mig, eller måske trykkede skoen i virkeligheden der, hvor jeg hverken har penge eller uddannelse eller sikkerhedsnet eller dankort eller lykkelige barndoms minder eller styr på mit shit, og så var det vel nemmere at finde en med mere styr på sit shit, der var mere pæn/sjov/klog/lykkelig/ejrboligindehaver end mig.

2. Hvem skal nu lave alle mine huller og ae mig på kinden, når jeg får trukket mine rådne visdomstænder ud? Jeg er overhovedet ikke ansvarlig eller økonomisk stabil

nok til at have så dårlige tænder, som jeg har, og der kan man selvfølgelig tale om, hvorvidt det var hønen eller ægget, der kom først, men ikke desto mindre har jeg 29 1/2 tænder tilbage, som nogen er nødt til at tage sig af, og jeg har ikke indtryk af, at tandlægesvigermostre hænger på træerne, for hvis de gjorde, ville jeg ikke have haft for 30.000 kroners huller og en halv plastiktand, som nogens moster skulle tage sig af. Men man kan ikke være kærester med nogen, fordi de har en sød moster på en tandlægeklinik, og man må ikke tage folks mostre med, når man går, og så sad jeg dér og græd over dét med blod i mundvigene, og da der gik betændelse i visdomskrateret, var der ikke længere nogen kære moster til at udskrive antibiotika til mig.

3. Hvad skal jeg nu stille op med vores Coop-kort? Der er jo nærmest ingen fordele, hvis ens husstand består af mindre end to personer, og desuden kan det være lige meget, om jeg husker at vise mit elitehusstandsdiplom ved kassen, når jeg godt selv ved, at lige meget hvor meget Ånglamark og økologisk palmekål og rugbrød uden stråforkorter jeg køber, er det kun er mig og mine eneboervaner, jeg skal lave aftensmad til. Vi var verdensmestre i hverdag og fælles madkonto og forlængede weekender til Europa, og til at lade være med at tale om, at han gerne ville flytte ind i sine forældres hus i provinsen, når de skulle på plejehjem, hvorimod jeg bare gerne ville bo i en lejlighed i København, og vi skulle leve lykkeligt til vores dages ende, så længe vi ikke talte om, at han gerne ville have børn i går og jeg gerne ville have nogenlunde styr på mit shit, inden jeg skulle være nogens mor, og jeg var dygtig til at lade som om, at jeg godt vidste, hvordan man får styr på sit shit, og alle vores venner var enige om, at vi havde vundet i parforholdsjackpot. Men så ville han hellere lytte til podcast eller læse Reddit-tråde, end han ville bolle med mig, og der kommer jo altid en ny podcast og en ny tråd, og så lå jeg der og kiggede op i loftet ved siden af ham, indtil jeg bad ham tage vores fælles-littala med, da vi kom hjem fra juleferie hos hans familie og han meddelte, at han flyttede, og så må jeg bare stå her med mine svovlstikker og mit ensomme Coop-kort og kigge ind gennem ruden til det segment, jeg synes, jeg burde være en del af.

4. Hvad skal jeg nu bruge mine små sportsbryster og mine tonede mavemuskler til? Det kan jo være lige meget, at jeg er dygtig til at træne og spise palmekål og gå tidligt i seng og stå tidligt op og følge Sundhedsstyrelsens anbefalinger for alkoholindtag og gå 10.000 skridt om dagen, hvis jeg bliver kørt over af en lastbil i en højresvingsulykke morgen, og selv hvis jeg sørger for at orientere mig i alle

vejkryds, har jeg højst femten-tyve år tilbage, før min sexlyst går i overgangsalderen og tørrer ind sammen med mine vaginale slimhinder, hvis jeg skal tro Go'morgen og Go'aften Danmark og kvinderne i saunaen i mit træningscenter og de pamfletter, jeg læser i min læges venteværelse. Der findes selvfølgelig nogle inde i min telefon, som formentlig ville sætte en eller anden grad af pris på mine små sportsbryster, for det er ikke hjernekirurgi og jeg er ikke klokkeren fra Notre dame, men det gider jeg ikke, for så er jeg nødt til at kalde dem daddy og lade som om, jeg er taknemmelig, når de kommer ud over mine briller, og det gør ikke rigtig noget for mig, har jeg erfaret, og desuden har jeg fået nye briller, som i hvert fald gerne skulle holde, indtil jeg er færdig med at betale dem ud om 24 måneder, og så må jeg vel bare sidde her helt alene og spise palmekål, mens jeg venter på at det hele tørrer ind og at endnu en dag er overstået, og tiden og årene går, og jeg bliver ældre og ældre, med mindre jeg bliver kørt over af en lastbil i en højresvingsulykke, og lige pludselig er jeg vel død.

Redaktionelt

Ved Erik Scherz Andersen

Vi publicerede februar for otte år siden de første 11 tekster i Slagtryk. For mig som redaktør føles det som lang tid siden jeg tog stilling til disse tekster; der er i Slagtryk-regi sket så meget siden og også privat er jeg et andet sted i mit liv. Men er teksterne blevet gamle af den grund? Hvad er en gammel tekst overhovedet?

Det kan være en tekst med x antal år på bagen. Vi kan sætte en grænse - ved forældelse af ophavsretten f.eks.. Det er en simpel angivelse, men i mine øjne også en usikker angivelse, da vi forholder os til hvornår teksten er publiceret i stedet for at forholde os til hvornår teksten er skrevet. (Er teksten færdig, når det sidste tegn er sat; ved en antagelse af teksten, ved en evt. sidste korrektur?). Vi kan godt blive enige om noget principielt, f.eks. udgivelsestidspunktet, det giver os mulighed for at ordne tekster kronologisk; men det er for vores egen skyld, det har ikke noget med teksterne at gøre.

Vi kan se det i forhold til forfatterens samlede værk. Ved en ældre forfatter vil vi så bedømme en tekst publiceret (eller skrevet) for otte år siden som nyere, mens en tekst (debut?) fra en anden forfatter for otte år siden vil blive anset som gammel. Eller hvis forfatteren ikke har skrevet (eller publiceret) noget siden en publicering for otte år siden, føler forfatteren så at teksten er gammel, fordi det måske føles som evigheder siden, noget der tilhører et andet liv? Måske er teksten glemt, fordi en kontinuerlig publicering af tekster / værker ikke har fundet sted og at forfatteren og dens tekster glider ud af bevidstheden.

Vi kunne også se på det i Slagtryk-regi. Er det en af de tekster, der er publiceret i begyndelsen af Slagtryks levetid eller for nyligt? Jeg kan ikke bedømme om otte år er lang tid nok til at se forskelle i materialet og tvivler på at de skiftende redaktører har været udslagsgivende på samme måde som forfatterens indsendte materiale hen over årene har været. Er otte år for kort tid til at vi kan se forskel på tekster indsendt for 8 uger eller 8 år siden; for størstedelen af vores bidrag tror jeg det ikke.

Når jeg genlæser bidrag fra 2011 gør jeg det med en emotionel erindring forankret i alt hvad der hører med omkring "mit første år som Slagtryk redaktør". Men nye læsere kan sagtens starte her. "[Sølvadder](#)" - som er blandt vores første tre publiceringer - kan idag (og forhåbentlig mange år frem) opleves som frisk, sjov og helt som sig selv i forhold til andre publiceringer i perioden. Men en læser med en vis litterær ballast kan blive mindet om Tre små kinesere på Højbro Plads og komme i tvivl om Sølvadders originalitet (jeg vil stadig argumentere for en mere subtil dybde i dens leg med tegn). Det jeg mener er, at læserens egen kontekst og erfaring er med til at vurdere tekstens alder.

Det er ikke fordi jeg mener, at en tekst forældes i kraft af hvor længe siden det er den er skrevet eller publiceret. Og det er nok først hen over årene, at en tekst beviser sin levedygtighed.

Og her synes jeg det kan gå hen og blive interessant. For en forfatter kan vælge at skrive meget nært og anvende stærke markører (et slang-udtryk, begreber, ting, begivenheder, etc.) fra for netop én periode. F.eks. skriver Caspar Eric i sin [debut](#) om Facebook, gmail og Mozilla Firefox-historik - sidstnævnte med fare for selv at blive historik indenfor de næste par år. Og han spørger (via Google) "hvornår kommer iPhone 5". Følelsen er stadig den samme i 2019, spørgsmålene er stadig de samme: hvornår kommer iPhone 11? Jeg vil mene, at teksterne med referencerne og sproget bliver hurtigere ældre end andre tekster publiceret i samme periode. Men det betyder ikke at de forældes, snarere synes jeg de hurtigere får muligheden for at bevise deres levedygtighed, når de overlever deres tidsbilleder.

Indholdsfortegnelse

Forside af Cecilie Enevold Nielsen

Tina Frank	En	s. 2
Liza Parnov Ryder	Han kom fra havet	s. 4
	Sang fra i går	s. 6
	Nanaue	s. 8
Michael Ronné	Tre digte	s. 10
Anna Mørk Maegaard	Om vand og det der ligger uden for vand	s. 13
Robert Henningsson	To digte	s. 14
Iben Fog Staal	To digte	s. 16
Cecilie Brejner Therkildsen	Liste der viser, hvorfor det sutter, at ...	s. 18
Redaktionelt	Ved Erik Scherz Andersen	s. 21